

SUOMEN
HISTORIALLINEN
SEURA

**J
ä
s
e
n
l
e
h
t
i**

2 / 2004

SUOMEN HISTORIALLINEN SEURA

SEURAN TOIMISTO

Tieteiden talo, Kirkkokatu 6, 00170 Helsinki

puh: (09) 228 69 351

faksi: (09) 228 69 266

Sähköposti: shs@histseura.fi

Kotisivu: <http://www.histseura.fi>

Toiminnanjohtaja Julia Burman, varmimmin ke 16-17 ja to 10-12,
toimisto suljettu 1.7.-10.8.2004.

SEURAN HALLITUS 2004

Dos. Katariina Mustakallio, puheenjohtaja

Dos. Kimmo Katajala

Prof. Pauli Kettunen

Dos. Christian Krötzl

Dos. Esko M. Laine

Dos. Tuomas M. S. Lehtonen

Dos. Pirkko Leino-Kaukiainen, varaesimies

Dos. Marjaana Niemi

Prof. Ilkka Nummela

Prof. Kirsi Vainio-Korhonen

Suomen Historiallinen Seura on alan tieteellinen keskusseura Suomessa. Seura järjestää esitelmä- ja seminaaritilaisuuksia sekä kansallisia ja kansainvälisiä konferensseja sekä hoitaa alan kansainvälisiä suhteita. Jäseninä on noin 900 tutkijaa ja harrastajaa. Jäsenmaksu on 22 euroa vuodessa (opisk. 18 €). Jäsenet saavat maksutta jäsenlehden sekä 20-30 % alennusta seuran omista sekä monien lähitieteiden seurojen julkaisuista Tiedekirjassa (Kirkkokatu 14) ja SKS:n kirjamyymälässä (Hallituskatu 1). Verkkokirjakauppaan on linkki seuran kotisivuilta (www.histseura.fi); tilausta tehdessänne kertokaa olevanne Historiallisen Seuran jäsen! Historiallisen Aikakauskirjan tilausmaksu on seuran jäsenille 26 euroa.

Jäsenhakemuslomake on helpointa täyttää internetissä seuran kotisivuilla osoitteessa www.histseura.fi. Lomakkeita voi tilata myös seuran toimistosta.

Nobelitit ja historiantutkijat

Tieteellisten Seurain Valtuuskunta piti keväällä vuosikokouksensa, jossa valtuuskunnan uusiksi jäsenseuroiksi hyväksyttiin keskiajan tutkimuksen seura Glossa ja Satakunnan historiaseura. Onneksi olkoon! Samassa yhteydessä Kansallisarkiston pääjohtaja Jussi Nuorteva piti mielenkiintoisen esitelmän, joka valotti Euroopan Unionin tiedepolitiikan suuntaviivoja sekä eurooppalaisen ja yhdysvaltalaisen tiedemaailman suhteita globaalista näkökulmasta; esitelmä on nyt myös artikkelina *Tieteessä tapahtuu* lehdessä 4/2004. Esitelmä toi selvästi esiin, että eurooppalainen tiedemaailma on omavaraisempi kuin USA:lainen, mutta vastaavasti Amerikassa päästään parempiin tuloksiin kuin muualla.

Nuorteva kävi lävitse tärkeitä tekijöitä palkkauksesta urakehitykseen, ja totesi, että amerikkalainen satsaus tutkimusyksiköihin ja niiden edellytyksiin on aivan toista luokkaa kuin Euroopassa. Tärkeiksi kilpailijoiksi tieteen alalla ovat nousseet tietyt Aasian maat, joita Nuorteva povasi uusiksi tieteellisten innovaatioiden kukoistusalueiksi. Yhdysvaltalaisiin yliopistoihin ja tutkimuskeskuksiin rekrytoidaan jo nyt huomattava osa tutkijoista juuri Intiasta, Kiinasta, Etelä-Koreasta ja muista Aasian maista.

Keskustelu tieteen tilasta ja tuloksista keskittyy yleensä aina luonnontieteisiin. Onnistumista mitataan englanninkielisiin tutkimuksiin tehdyillä viittauksilla ja yliopistojen ja tutkimusinstituuttien saamista kansainvälisillä palkinnoilla, ennen muuta Nobel -palkinnoilla. Euroopassa tällä asteikolla huomattavia tieteen keskuksia on vain yksi, Max Planck -instituutti, tai pikemminkin instituuttien ryväs. Humanististen ja yhteiskuntaa tutkivien alojen tieteellisten saavutusten mittaaminen on paljon vaikeampaa. Varhemmin näille aloille saatettiin myöntää myös kirjallisuuden Nobel-palkintoja (antiikintutkija Theodor Mommsen 1902, filosofi Rudolf Eucken 1908, filosofi Henri Bergson 1927), mutta käytäntö on nykyään toinen. Lisäksi tieteellistä keskustelua

käydään myös muilla kielillä kuin englanniksi, joten englanninkieliset viiteindeksit eivät kerro kaikkea. Sofistikoidumpia mittareita siis tarvittaisiin.

Tieteellisessä kilpailussa menestyneitä luonnontieteellisiä tutkimuskeskuksia tutkittaessa on pantu merkille tutkimusyksikön koon merkitys. Menestyksekkäs tutkimuskeskus on suhteellisen suuri, sen toiminta perustuu tunnustettujen kansainvälisten tutkijoiden johtamille tutkimusryhmille, jotka muodostuvat tutkijanuransa eri vaiheissa olevista tutkijoista. Tiimityöskentely ja yhteisjulkaisut ovat tällaisen työskentelyn pohjana, ja pitkäjänteisyys, pitkäaikainen rahoitus, ovat perustana. Ryhmät rekrytoidaan alan parhaista kansainvälisistä tutkijoista. Yksilön suoritus on osa ryhmän toimintaa, motivaatio on korkealla, ja innovaatiot syntyvät pitkäaikaisella työskentelyllä ryhmässä.

Kuinka tätä voisi soveltaa humanistisille ja yhteiskuntaa tutkiville aloille? Mistä luoda edellytykset vakavalle tieteelliselle työskentelylle, suurille projekteille, innovaatioille? Historiantutkimuksessa ryhmässä tapahtuva työskentely on vielä varsin uutta. Humanististen tutkimusryhmien toimintakenttä poikkeaa luonteeltaan luonnontieteellisten laboratorioden ja tutkimuslaitosten maailmasta. Ei voida vetää suorja johtopäätöksiä suurten yksiköiden siunauksellisuudesta alallamme. Pienemmät yksiköt yhteistyössä toistensa kanssa ja verkottuneina kansainvälisesti, voisivat tuottaa parempaa tulosta. Erilaisia oletuksia ja arveluja voidaan esittää niin kauan, kun asiaa ei ole kunnolla tutkittu. Tärkein edellytys olisi kuitenkin tutkimusrauha, materiaaliset edellytykset pitempiaikaiseen, vakavaan tutkimukseen.

Historiantutkimus, kuten muutkin yhteiskuntaa ja ihmistä tutkivat alat, vaatii perusteellista ja professionaalista tutkijankoulutusta. Tutkimuskenttä on laaja ja vaihteleva, relevanttien tutkimuskysymysten ja vastausten löytäminen vaatii oman alan tuntemuksen lisäksi hyvää yleissivistystä ja perehtymistä lähitieteisiin. Uskallus tehdä poikkeavia kysymyksiä ja liikkua tieteiden rajapinnoilla ei synny tyhjistä.

Humanistisen tutkimuksen luonteeseen ei sovellu toimiminen tutkimusryhmän johtajan komennossa. Ihannetilanne voisi olla vapaa tieteellinen keskustelu, ”herruudesta vapaa diskurssi”, joka muokkaa tutkimuskysymystä ja hypoteesia eteenpäin. Se ei kuitenkaan merkitse vastuuttomuutta, eikä vapautta pitemmällä olevia tutkijoita ja työn ohjaajia tekemästä työtään ja tuomasta tietämystään ja kokemustaan aloittelevien avuksi. Vastuullinen ohjaus merkitsee kuitenkin muuta kuin valmiiden ratkaisujen antamista.

Tärkeä kysymys, joka on viime aikoina noussut esiin historian tutkimusta ja sen tasoa koskevassa keskustelussa, on tutkitaanko alallamme liikaa itsestäänselvyyksiä ja pystymmekö näkemään yhteiskunnallisesti ja humanistisesti polttavia kysymyksiä ja vastaamaan niihin. Relevantit tutkimuskysymykset eivät kuitenkaan voi syntyä vain tämän päivän maailmasta tai lähiympäristöstä. Usein on katsottava kauas, jotta voisi paremmin nähdä lähelle.

Kasvatus- ja koulutushistorian -seminaarisarja syksyllä 2004

Ma 27.9. klo 17: **Kasvatus säätyyn**
Pj prof. Kirsi Vainio Korhonen

Ma 25.10. klo 17: **Kasvatus kansalaisuuteen**
Pj dos. Esko Laine

Tieteiden talo, Kirkkokatu 6, Helsinki. **Vapaa pääsy, tervetuloa!**

Kesällä 2004:

USES AND ABUSES OF REASON **ISIH conference in Helsinki 27.–31.7.2004**

LUE LISÄÄ: [/www.helsinki.fi/hum/renvall/uses/index.htm](http://www.helsinki.fi/hum/renvall/uses/index.htm)

25. Pohjoismainen historioitsijakokous **Tukholma 4.-8.8.2004**

LUE LISÄÄ: <http://www.historia.su.se/historikermotet/index.htm>

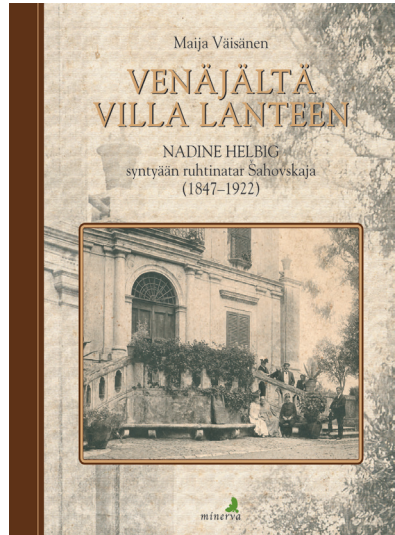
NAUTINNOLLISIA LUKU- JA KATSELUHETKIÄ!

VENÄJÄLTÄ VILLA LANTEEN

Teos kertoo Villa Lanten – nykyisen Suomen Rooman-instituutin – valtiattarena vuodet 1877–1922 eläneen **Nadine Helbigin** värikkään elämän. Hänet on tähän asti mainittu saksalaisen arkeologi Helbigin puolisona, venäläisenä ruhtinattarena ja pianistina – Clara Schumannin ja Franz Lisztin oppilaana – sekä Trasteveren köyhien lasten hyväntekijänä.

Maija Väisäsen kirjoittama elämäkerta valottaa Nadine Helbigin eli alkuaan Nadezda Sahovskajan merkittävää moskovaista sukua ja hänen vaiheikkaita lapsuus- ja nuoruusvuosiaan. Avioliitto Saksan Roomassa olevan arkeologisen instituutin varajohtajan, myöhemmän arkeologi ja taidekonsultti Wolfgang Helbigin kanssa ja säveltäjä Franz Lisztin ystävyys tekivät Nadinesta ”koko Euroopassa kuuluisan salongin” pitäjän. Helbigien muutettua Villa Lanteen 1887 rappiolla olleesta renessanssi-huvilasta tuli yleiseurooppalainen kulttuurikeskus. Eri maiden tutkijat, kirjailijat ja taiteilijat hakeutuivat viittä kieltä sujuvasti puhuvan Nadinen vastaanotoille, koska siellä vallitsi avoin ja kansainvälinen ilmapiiri. Köyhien lasten hyväksi tekemänsä työn ansiosta Nadine Helbig on saanut Roomasta nimikkokadun, Helbigien poika, kenraali Demetrio Helbig myi Villa Lanten Suomen valtiolle 1950.

Jännittävä kohtalon oikku on, että myös suomalainen Aurora Karamzin ja Venäjän nykyinen Rooman-lähetystö liittyvät Nadine Helbigin tarinaan.

VENÄJÄLTÄ VILLA LANTEEN

Koko 220 x 270 mm, 128 sivua, kuvitettu
ISBN 952-5478-55-6

TILAAAN _____

kpl teosta

Nimi _____

VENÄJÄLTÄ VILLA LANTEEN hintaan 36 euroa/kpl +
postikulut. Tilauksen voit tehdä myös puhelimitse, sähköpostilla
tai faksilla.

Lähetysosoite _____

Postinumero ja -toimipaikka _____

minerva

MINERVA KUSTANNUS OY
Kuokkalan kartano
Riihimäentie 3
40520 Jyväskylä
Puh (014) 338 6845, 334 2800
Fax (014) 338 6812
kustannus@minervakustannus.fi

Tilaaajan allekirjoitus _____

Suomen maatalouden historian

toinen osa valmis

Suomen maatalouden historian toisen osan kattama jakso maaseudun historiaa on huomattavasti lyhyempi kuin ensimmäisen osan. Kuvattava aika on kuitenkin niin tapahtumarikas ja niin usein suuntaansa vaihtava, että on ollut perusteltua käsitellä tätä jännittävää historiamme vaihetta omana kokonaisuutenaan. Toisen osan tarkastelemiin ilmiöihin kuuluvat esimerkiksi torpparikysymys, sota-aikojen (sekä ensimmäisen että toisen maailmansodan) elintarvikesäännöstely ja 1930-luvun talouspulan vaikutus maatalouteen. Kaikille näille kysymyksille on tyypillistä, että valtion ote maaseudun kehityksestä ainakin tilapäisesti voimistui osana ongelmien ratkaisua. Valtion kasvava rooli ja tuon roolin monipuolistuminen lieneekin eräs maataloushistorian toisen osan päätuloksia. Valtion keskeiseen rooliin kuuluu myös myönteisempi puoli: sen panos maatalouden tutkimus- ja koulutustoiminnan kehittämisessä, myös neuvontajärjestelmien kehittämisessä ja osuustoiminnan tukemisessa eri tavoin.

Suomen maataloushistorian toisen osan kirjoittajina on neljä historiantutkijaa (Ann-Catrin Östman Åbo Akademista, Teppo Vihola ja Heikki Rantatupa Jyväskylän yliopistosta ja Matti Peltonen Helsingin yliopistosta), jotka kaikki ovat väitelleet jostakin käsiteltävän aikakauden maataloushistorian erikoiskysymyksestä. On luonnollista, että tämäkin osa sisältää runsaasti uusia painotuksia, uusia tulkintoja ja uusia tuloksia maataloushistorian keskeisistä kysymyksistä. 1800-luvun lopun maatilatalouden kaupallistumista katsotaan entistä enemmän karjatalouden kehityksen ja meijeritoiminnan rakentamisen näkökulmasta, torpparikysymyksessä pyritään ääni antamaan myös maanvuokraajille itselleen ja maataloustöiden sukupuolenmukaiseen työnjaon merkitystä painotetaan.

Ehkä kiinnostavin, ja myös yleisempään historialliseen kehityksen arviointiin vaikuttava toisen osan uusi korostus liittyy 1930-luvu talouspulan käsittelyyn

maaseudun ongelmana. Suuressa osassa vanhempaa taloushistoriallista kirjallisuutta on usein korostettu, ettei 1930-luvun maailmanlaajuinen talouspula koskettanut Suomen niin kipeästi, koska olimme vielä niin maatalousvaltainen yhteiskunta. Joskus tätä ajatusta täydennetään viittauksilla tuotannon volyymin kehitykseen ja erityisesti esille nostetaan 1930-luvun hyvät sadot. Tällöin on saattanut unohtua se, että 1930-luvun pula oli markkinailmiö, eikä kaden aiheuttama talouden ahdinkotila. Pula ei merkinnyt maataloudessa tuotannon supistumista (kuten teollisuudessa ja eräillä muilla aloilla), vaan useimmiten kävi juuri päinvastoin, entisestään vain paisunut tuotanto teki pulailmiöistä entistä raskaampia kestää. Pula ilmeni hintojen romahtamisena ja kysynnän laskuna. Erityisesti maatilatalouden kannalta keskeisen tuotteen voion hinnan pitkäaikainen romahdus oli vaikea isku. Heikki Rantatuvan kirjoittamassa luvussa kuvataan 1930-luvun pulan aiheuttamia maatalojen pakkohuutokauppoja, jotka olivat maaseudulla talouspulan äärimmäinen ilmentymä.

Suomen maataloushistorian toisen osan kuvitus on monipuolinen. Teos sisältää runsaasti valokuvia eri puolelta Suomea yhteensä 24 kuva-arkiston kokoelmista. Tietävästi ensimmäistä kertaa näin kattavasti on käytössä I. K. Inhan Pariisin maailmannäyttelyn Suomen osastoa varten ottamia kuvia. Muita valokuvaajia ovat esimerkiksi Signe Brander, Ivar Ekström ja Samuli Paulaharju.

Karjatalouden kasvu edellytti heinäviljelyn lisäämistä. Heinäseipäät olivat olennainen osa suomalaista maisemaa noin sadan vuoden ajan. Etualalla kerätään pellavaa. Kuva: Museovirasto. Suomen maatalouden historian 2. osan kuvitusta.

Suomen maatalouden historia 2. Kasvun ja kriisien aika 1870-luvulta 1950-luvulle. Toim. Matti Peltonen. Kirjoittajat: Heikki Rantatupa, Teppo Vihola, Ann-Catrin Östman ja Matti Peltonen.

SKS 2004, 534 sivua, kuvitettu. ISBN 951-746-482-7 (osa 2).

Tiedustelut: SKS:n kirjamyymälä, Hallituskatu 1, 00170 Helsinki (sisäänkäynti Mariankadun puolelta, ma-to klo 11-17, pe 11-16), puh. 09- 1312 3216, sähköposti: kirjamyynti@finlit.fi Verkkomyymälä: www.finlit.fi/kirjat

HUOM: Kirjaa myydään vain sarjana à 79 €, muista kertoa olevasi SHS:n jäsen, saat 25% alennusta!

Vuoden arkistoteko

Pohjoismaista Arkistojen päivää vietetään Suomessa kolmatta kertaa
13.11.2004 teemalla
Julkiset paikat

Ehdota Vuoden arkistoteko -kunniamaininnan saajaa!

- Ehdokas voi olla henkilö tai ryhmä, joka on viimeisen vuoden aikana
- luovuttanut merkittävää arkistoaineistoa johonkin julkiseen arkistoon
 - järjestänyt merkittävän arkistoihin liittyvän tapahtuman
 - tehnyt merkittävää luettelointi- ja kuvailutyötä
 - julkaissut kiinnostavaa arkistoaineistoa
 - edistänyt arkistoaineiston käytettävyyttä
 - edistänyt arkistotieteellistä tutkimusta tai koulutusta

Perustellut ehdotukset pyydetään toimittamaan 1. lokakuuta 2004 mennessä:
Christina Forssell, Kansallisarkisto, PL 258, 00171 Helsinki tai
christina.forssell@narc.fi

www.narc.fi/arkistojenpaiva.

Hyvät seuran jäsenet,

Kevät on kääntynyt kesäksi täällä seurassa maataloushistorian merkeissä melkoisella vauhdilla: Suomen maatalouden historian toinen osa ilmestyi huhtikuun lopussa ja kolmatta osaa viimeistellään painoa varten. Se ilmestyy syksyllä, ennen kirjamessuja. Voi siis todeta, että seuran ensimmäinen suurhanke 2000-luvulla, Suomen maatalouden historia -hanke, on edistynyt nopeasti. Tämä kertoo innostuneesta kirjoittajakunnasta sekä toimituskunnasta. Toimitussihteerinä tahdon myös omasta puolestani kiittää kaikkia erinomaisesta ja kannustavasta ilmapiiristä.

Seuralla on jo uusi hanke: Suomen historiallisen bibliografian verkkoversion valmistaminen yhteistyössä Helsingin yliopiston kirjaston kanssa. Tavoitteena on saada niin uusin materiaali kuin varhaisemmin kerätyt bibliografiset tiedot Suomen historiaa koskevista tutkimuksista omaksi verkkotietokannakseen, josta voi tehdä käteviä aineistohakuja. Tällainen palvelee tietoyhteiskunnan kehitystä, koska modernin tietoyhteiskunnan ongelma on massiivinen informaatiotulva. Sekalaisesta massasta olennaisen tiedon poimiminen vie aikaa, ja tarkasti kohdistetut haut säästävät tutkijan työtä. Seura on vastannut historiallisen bibliografian keräämisestä jo 1920-luvulta alkaen, materiaalia on aina 1540-luvulta nykypäivään.

Vaikka tällaiset kansallisesti tärkeät suurhankkeet ovat keskeinen osa seuran toimintaa, niin seura ei suinkaan ole unohtanut perustehtäväänsä suomalaisen historiantutkimuksen ja tutkijoiden työn julkaisijana. Seura edelleen vaalii perinteisiä tieteellisiä julkaisusarjojaan (esim. Historiallisia Tutkimuksia, HArk, Studia historica, Bibliotheca historica), jotka nykyään kustannetaan Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kautta. Historiallisen seuran sarjoissa julkaistaan vain tieteellisin kriteerein valikoidut tutkimukset, ja kaikki käyvät läpi asiantuntijoiden tarkastuksen. Siksi seuran sarjat ovat niitä harvoja sarjoja, joissa julkaiseminen on tieteellisesti meritoivaa. Seuran sarjoilla on erittäin hyvät tieteelliset vaihtosuhteet, ja ne saavuttavat lukijakunnan hyvin myös ulkomailla. On tutkijoiden edun mukaista varmistaa laatu ja säilyttää historiallisen seuran järjestämä *referee*-tarkastus. Sarjat ovat tieteellisiä julkaisuja, joissa suurta yleisöä ei tarvitse koskiskella ”raskaita lähdeviittauksia”

supistamalla, vaan niiden tieteellinen pätevyys on kaikkien asiantuntevien lukijoiden arvioitavissa. Seuran tarkastamina on vuosittain ilmestynyt kolmisenkymmentä tutkimusta. Seuran sarjoissa julkaistavista teoksista huolehtii ansiokkaasti toimituspäällikkö Rauno Endén, jolle kirjaehdotukset kannattaa lähettää mahdollisimman varhaisessa vaiheessa. (Rauno Endén, SKS:n Kustannusosasto, PL 259, 00171 Helsinki; rauno.enden@finlit.fi, puh. 09- 1312 3223.) Endén sitten toimittaa tiedon Historiallisen seuran julkaisuvaliokuntaan, joka määrää käsikirjoituksille puolueettomat refereet.

Syksyllä alkaa seminaarisarja, jossa kartoitetaan tietoyhteiskuntamme juuria ja kehitystä. Tässä lehdessä ilmoitetaan syksyn ensimmäisistä tilaisuuksista, niin että syksyn kalenteria voi jo näin kesällä alkaa täyttää. Kesälläkin on tarjolla monenlaista historiatapahtumaa. Tänä kesänä aion osallistua ainakin Runebergin juhlintaan Ruovedellä, Keskiajan päville sekä pitkästä aikaa käydä tutustumassa kotiseutumuseoihin: uskon, että Suomen maatalouden historian lukemisen jälkeen ne avautuvat uudella tavalla kaltaiselleni kaupunkilaiselle.

Hyvää kesää!

T.

Julia Surman

shs@histseura.fi

PS. Kiitokset vuosijäsenmaksunsa ajoissa maksaneille! Seuraavassa jäsenpostissa lähetän ”karhut” niille, jotka eivät ole maksaneet heinäkuun loppuun mennessä.

Kulttuurien törmäys ja integraatio keskiajan Pohjois-Euroopassa

13.-15.8.2004 Helsinki

Dies mediaevalis, Keskiajan päivät

Tapahtuman ulkomaisia pääpuhujia ovat mm. prof. Sverre Bagge Bergenistä, prof. Lars Boje Mortensen Bergenistä, prof. Carsten Selch Jensen Kööpenhaminasta, Dr. Bo Frantzén Tukholmasta, Dr. John Lind SDU:sta sekä Dr. Hanno Brand Groningenista. Perjantaina on Jarl Gallén -luento, jonka yhteydessä jaetaan ensimmäinen Jarl Gallén -palkinto ansioituneelle keskiajantutkijalle.

Konferenssiin osallistuminen on maksutonta lukuun ottamatta lauantain päätös-illallista, jolle voi lunastaa illalliskortin hintaan 50 EUR, ja sunnuntain retkeä, jolle osallistuminen maksaa 10 EUR.

Sitovat ilmoittautumiset dm-2004@helsinki.fi heinäkuun loppuun mennessä.

Glossa I.Y., Historiska föreningen r.f., Suomen historiallinen seura r.y., Pohjoismaiden tutkimuksen keskus CENS sekä Renvall-instituutti.

**DET VIII NORDISKA KVINNOHISTORIKERMÖTET
NORDIC WOMEN'S AND GENDER HISTORY CONFERENCE**

**Det VIII Nordiska Kvinnohistorikermötet
12-14 August 2005, Turku, Finland**

**KÖN & KUNSKAP
GENDER AND KNOWLEDGE - GENDERED KNOWLEDGE**

CALL FOR PAPERS
20.3.2004 - 31.8.2004

Fredag den 12 augusti: Bruk, missbruk och icke-bruk av historia i kvinnoforskningen

Lördag den 13 augusti: Kolonialism och nordisk kvinnohistoria postkoloniala utmaningar till historieskrivningen

Söndag den 14 augusti: Paneldiskussion, Nordisk kvinnohistoria nu - segregation, integration?

Enskilda temasessioner och rundabordsdiskussioner ges 1½ timme; i temasessionerna rymms högst tre papper med kommentarer och diskussion

- Rundabordsdiskussionerna är öppna möten med flera korta presentationer, och utgör ett forum för att lyfta fram nya perspektiv och utveckla nya projekt
- Förslag till temasessioner som anknyter till huvudtemat kön & kunskap skall innehålla sessionens tema och namn på organisatören/ordföranden, namn på högst tre deltagare samt titlarna på deras papper och möjlig kommentator
- Förslag till rundabordsdiskussioner som anknyter till konferensens huvudtema skall innehålla diskussionens tema och namn på organisatören/ordföranden och deltagare
- Förslag till sessioner med deltagare från olika nordiska länder prioriteras. Som konferensspråk används både skandinaviska språk och engelska.

Möjliga frågor mottas av Anu Lahtinen / Kvinnohistorikermötet / Suomen historia / Historian laitos / 20014 TURUN YLIOPISTO / FINLAND, e- mail qhist2005@utu.fi
Förslag kan registreras i : <http://qhist2005.utu.fi>